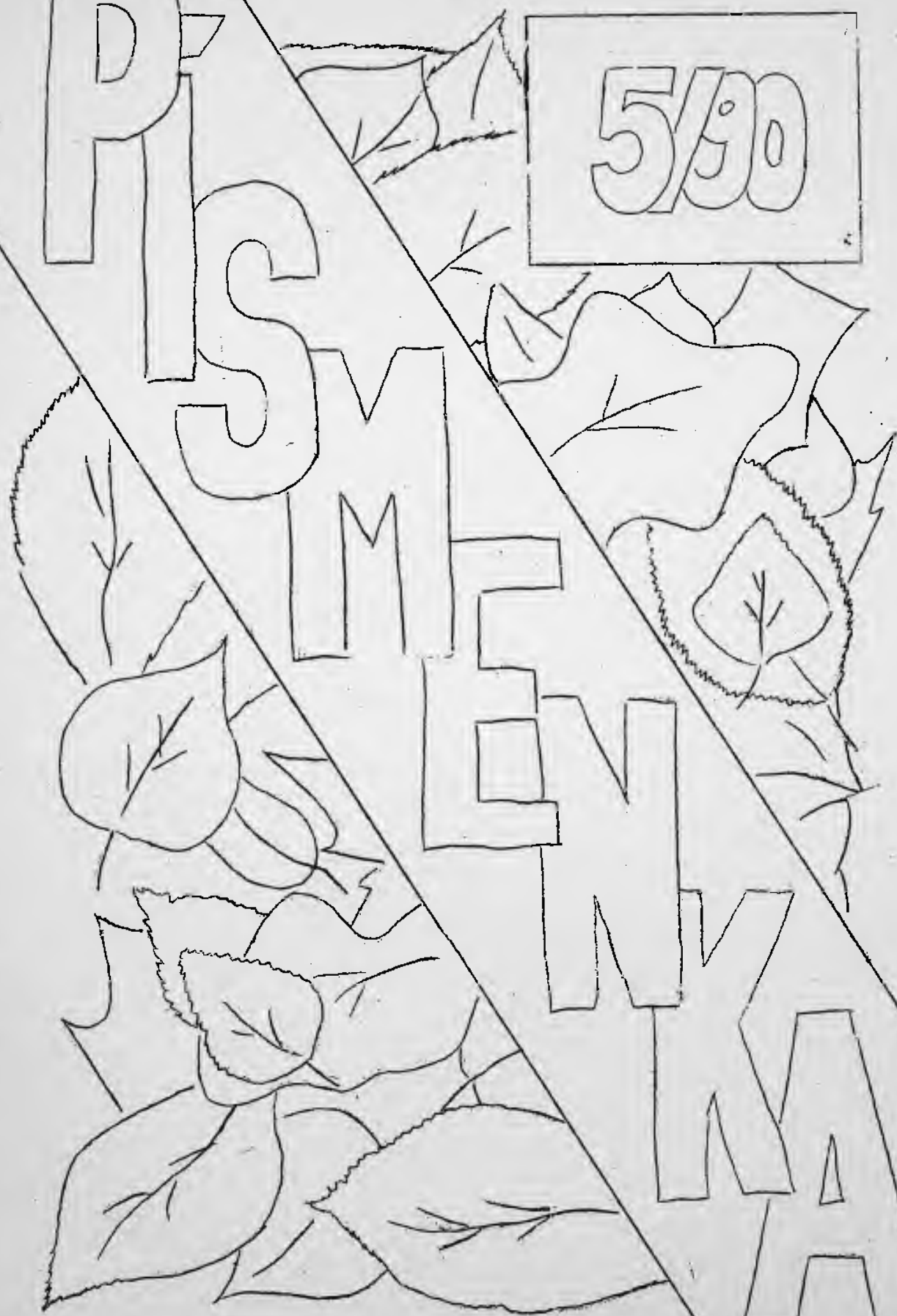

~~PRISM
MEN
KA~~

5/90

• AHOJ !

TRAPSÁVEC JĚ TU !

Již se blíží sedmnáctý ročník trappske literární soutěže pro trampy a o trampech. Zúčastnit se může každý tramp či ten, kdo má k trampingu blízko.

Soutěží se ve dvou kategoriích dle literární formy - poezie a próza, a dále v kategoriích do 23 let /včetně/ a nad 23 let.

Do soutěže lze zaslat celkem dvě dosud NEZVEŘEJNĚNÉ práce /tedy 2 povídky nebo 2 básně či po jedné z každé kategorie/. Práce musí být v devíti kopiích /Sporotců + 1 archivní/ a nesmí být podepsány, protože hodnocení je anonymní. Jméno, přesnou adresu, věk a přezdívkou uvele autor na zvláštní lístek a spolu s 1 Kčs známkou přiloží do obálky k příspěvkům a vše zašle

NEJPOZDĚJI DO 28. 2. 1991

na adresu: Věra MALÁTKOVÁ

Táborská 12

Česká Třebová

PSČ 560 02

Všichni autoři, jejichž příspěvky splňují výše uvedené podmínky, budou pozváni na slavnostní oheň spojený s vyhlášením výsledků a předáním cen dne 21. září 1991

Upozornění: organizátoři soutěže si neosobují autorská práva na jednotlivé příspěvky, pouze právo prvního uveřejnění prací ve sborníku soutěže a používání prací pro vlastní propagační účely Trapsavce.

Lehkou ruku při psaní přeje

Věra

• VZKAZY •

Kamarád Jatečák vzkazuje, že vydal brožuru "Ohlédnutí za historií trampinku a cestou k současnosti" a dále "Osvobození Strakonice US arm. ve fotografii". Cena obou výtisků je 10 Kčs/kus. Kdo má zájem o distribuci, je 20% profit. Dále připravuje výstavu o Strakonickém hradu, kde by měla být jedna místnost vyhrazena trampům, hlavně redakcím a klubům T.O. Pokud má někdo zájem o další informace, adresa je: Jan Krejčí Dubského 986 386 01 Strakonice

Kamarád Mauglí podává tento návrh:

Zpestřením Písmenek by jistě byla nenáročná soutěž a to takto: Po obdržení čísla by každý autor - psavec - poslal pořadí tří dílek, poezie a próza zvlášť. Pro každé číslo by tedy vzniklo z došlých odpovědí pořadí prvních tří dílek poezie a prózy.
/tak co vy na to, psavci?/

Tapi vydala první číslo Vandru, je ještě možno ho získat na adrese Iva Synáková Kosmákova 36 615 00 Brno. Neváhejte, stojí za to.

Trapsavecké sborníčky letošního ročníku již nejsou /bylo jich pouze 200 kusů/. Sborníček však vyšel jako příloha Brněnského tuláka, tak pátrejte po něm.

"Dále bych chtěl poprosit o malou nápravu drobné chybičky, která se Vám vloudila do minulých Písmenek. V posledním čísle došlo k záměně autorství. Přiměřený recept jsem nenapsal já, jak jste chybně uvedli, ale někdo jiný. Myslím si, že autor této povídky zaslouží menší satisfakci. Přinejmenším malilinkou omluvu v příštím čísle. Mně osobně se tato povídka moc líbila, proto věřím v brzkou nápravu. Pisateli přeji hodně zdaru a síly v dalších psaveckých letech.

A tobě, milá redakce bych chtěl poděkovat za to, že existuješ. Za to, že s námi dýcháš, věříš, pracuješ, tvoříš..."

Piplín

• GO DAL ? •

Co dál? To záleží především na vás. Redakce Písmenek nemá /zatím/ finanční problémy, takže Písmenka budou jeden z mála časopisů, který bude vycházet v roce 1991 za stejnou cenu, jako v roce 1990. Takže předplatné zůstává 30 Kčs na celý rok, snad se nám podaří nějak vyjít. Jediná změna je v adrese, jak předplatné, tak příspěvky posílejte na adresu Věry /viz informace o Trapsavci/. Termíny - předplatné zkuste stihnout zaslat NEJPOZDEJI do 15. února, aby podle něj bylo možné určit náklad 1. čísla. Chceme-li se vejít do 30 korun předplatného, není možné tak jako v minulosti dělat "do zásoby" pro ty, kteří zapomenou předplatné poslat a ozvou se později. Mohlo by se stát, že by se na vás nějaké číslo nedostalo.

Problémy však přece jen máme - začíná vysychat pramen příspěvků. Často máme potíže se sestavováním čísla, protože do něj není co dát /proto letos nebylo zvláštní vánoční číslo/. Další osud Písmenek závisí na vás. Písmenka jsou určena od kamarádů pro kamarády, od vás pro vás. Sice neplatíme, ale rádi zveřejníme.

Redakce

• ZLATÁ HOREČKA •

Kytara ve vlaku - jó, ta přitahuje vandrovní posluchače a zvláště posluchačky kouzlem neodolatelným. Iv příběhu, který si Maď později zaznamenal do svého starého, osloušatého cestovního deníku cancáku, pod názvem "Zlatá horečka", sehrál tento ušlechtilý hudební nástroj roli společenského magnetu.

"Jéé, kytaráá!!" zavřeštěla pronikavě pihovatá zrzka. "Hol kýý, pote séém!!" - a Madovo nostalgicky prázdné kupé, v němž trávil cestu se svou trofejní kytarou a tesknou písní na rtech, zaplnil přívalem dychtivého ženství. Než bys řekl popokatepetl, popelily se vedle Mada tři zelené vandrácské slepice s jediným cílem - co nejhlasitěji překřáknout jedna druhou a vyžádonit na kytaristovi svůj oblíbený song. Že při tom definitivně rozklovaly na prach Madovu romantickou samotu, jim s osobitou samozřejmostí připadalo tak důležitě, jako včerejší zob. "Neruš mé kruhy!" vzkřikl starořek Archimedes na obtížného příslušníka tehdejších ozbrojených sil. Novočech Maď posečkal, až kdákání dostoupilo svého maxima, pak prudce vylétl na sedadlo, zamával rukama a ujal se iniciativy bojovým pokřikem: "Kykyrykýýý!!" Holky ztichly jako pěny a rázem se z hejna neukázněných slepic na obecním smetišti proměnily ve vzorně vnímající publikum, vzhlížející z potřebné hloubky do náležité výšky na onen originální umělecký zjev. Po té, co Maď shledal, že extravagantnost nástupu k hudební produkci zasílá sémě úspěchu, posadil se opět na místo, hrábl do strun a procítěně počal lkát první rýmy nezapomenutelného evrgrínu - Toulavej. Holky blaženě předly jako kotata.

"Made, zahraj ještě Lulu z Honoluluů..." "Jó, Made, my chcem Lulu..." "Milé růže prerie! Po hodině koncertování jen pro vaše sladká ouška se cítím krapet uondán a proto odcházím ... čekám venku" vydechl s temně pudovým zabarvením hlasu po vzoru ženského hereckého idolu našich babiček uhoblovaný kytarista, načež se rychle uklidil z kupé na chodbičku, než se jeho vděčné posluchačky vzpamatují a donutí ho k dalšímu kolu hudebního maratonu. Préríjní květena však trapně nepochopila mužnou touhu po rozjímání o samotě a vyhrnula se z kupé svému pěveckému idolu v patách. Ve dveřích se děvčata srazila nejenom s Madem, ale i s okolojdoucí dámou, nesoucí své rozložené tělo tím směrem, odkud bylo cítit toaletu.

"Ta vám byla ale ověšená zlatem, všimli jste si??" zavětrčila

nazrzlá kamarádka Borůvka. "Hmm", uznale zamručela řada starších, čítající dvě zbylá děvčata - Brusinku a Jahůdku. "Ta měla na každém prstě aspoň dva prsteny", přidal svou trošku do mlýna Maď. "Kdyby jen to", osvědčila svůj pozorovací talent opět Borůvka, "měla ještě dva náramky, náušnice, zuby a to všechno ze zlata! Jak indická nevěsta ve svatební den!" "Měla toho na sobě aspoň za patnáct bodů..." probleskl Maďovi hlavou nápad... a hned začal pracovat na jeho realizaci. "Jakejch bodů??" nakrčila nedůvěřivě nosy dívčí část výpravy. "No co by ne? - každěj zlatej předmět je od této chvíle bod. Kdo během deseti minut uvidí v tomhle vlaku víc zlata, vyhrál a může od těch ostatních chtít za odměnu cokoliv." "Fajn - to беру," zalíbila se hra Borůvce, "ale kdo mě bude hlídat, že jsem uviděla pět zlatejch prstenů a né třeba dvacet? V případě potřeby by mohl bejt vlak plnej zlatozubejch pasažérů!" "My se teda zúčastníme jenom jako rozhodčí", navrhla Jahůdka i za Brusinku. "... což je ovšem škoda," zalitoval Maď. "Ale v rámci herní objektivity je to zhora nezbytný!" usadila ho racionálně Borůvka. "Bude to mezi náma dvěma - kdo z koho! - a říkáš Maďe, že kdo vyhraje, může po tom druhým chtít cokoliv?" "No určitě," zazubil se lotázaný v předtuše opojného vítězství, "budeš zírat na mý originální přání!" "Nápodobně!" uchichtla se krutě Borůvka. A tak rozvířila poklidnou cestovní pohodu toho dne v onom vlaku báječná hra - "Zlatá horečka".

Maď se svou kontrolorkou Brusinkou zvolili v rámci rychlého a úsporného získávání bodů metodu tzv. "bleskového šoku" - viz modelová situace ze třetího kupé pátého vagonu:

Dveře kupé se s třískotem rozlétly. Dovnitř vrazily dvě rozcuhané hlavy s fanaticky planoucímá očima. "Zlato!!!" zařvala na překvapené cestující fousatá huba. "Já vidím zlato!! Moc zlata!!! - Pomoc, lupiči!!!" zavřískla vystrašeně zjevně zazobaná matřona sedící u okna. "Náhrdelníky! Prsteny!! Zlatý zuby!!!" - "Néé - ty nedám!!!" zaržálo to od okna zděšeně. "Jeden! Dva! Vosum!! Dvanáct!!! To je žrádlo!!!" řval s fantastickým nadšením fousatý "lupič" a zraky mu divě hořely. "Beru!" šlehl do atmosféry nabitě dramatickostí výkřik druhého "zlosyna" - vlasně zlosynky - ... načež si matřona u okna začala odevzdaně vylamovat zlatý chrup a zbytek přítomných házel na hromádku na podlaze své snubní prsteny... Vtom se stalo cosi neočekávaného. Dveře se s rachotem zavřely a dvojice "vlakových lapků" zmizela jako pára nad hrncem. Vyděšení cestující v kupé zírali do prázdna a od okna dopadl na hromádku poslední zlatý zub.

Šoková metoda byla vskutku rychlá, vzrušující a mírně řečeno nebezpečná /to poznáte o něco dále/. Borůvka, tvrdě kontrolována

Jahůdkou, zvolila strategii boje společensky méně angažovanou, která by se dala nazvat "nezávazným očumováním". Obě děvčata přilepila nosy na dveřní sklo kupé a jala secsčítat zlaté úlovky. Pouze ve sporných případech, kdy bylo nezbytné posouzení zblízka, se hráčka se svou kontrolorkou odhodlala ke vstupu do kupé. Obvykle pod banální záminkou hledání zapomenutého fotoaparátu či somradla. Pouze v pátém kupé třetího vagónu napadlo škodolibou Jahůdku jakési zpestření. To když se po vstupu do kupé v rozporu se zaběhnutým schématem zeptala: "Prosím vás, neválej se tu někde na podlaze dámský kalhotky? Tady kamarádka je tu včera zapoměla, když..." - co bylo "když", se už ani my nedovíme, protože závěr vysvětlovací litanie utonul v bouřlivé nevoli osadníků kupé /žehrajících na absolutní ztrátu jakýchkoliv zábran mladé generace/. Borůvka uštědřila tý "hnusný sabotérce" řádkový dlouhanec a od podobných extempore bylo nadále upuštěno.

Kdyby bylo bývalo existovalo nějaké rozhodcovské centrum, označující okamžitý stav získaných bodů, konstatovalo by nejspíše, že v této situaci je Madova šoková metoda výrazně progresivnější, než "nezávazné očumování" jeho slušnické protivnice... však, bohužel - všeho jenom dočasu.

Po pěti minutách nasbíral náš vášnivý hráč díky svému šokujícímu stylu celkem 38 bodů. Nádherný úspěch! Jenže pak... pak přišel krach. Stalo se to ve druhém kupé šestého vagónu. Nejspíš zde na Mada byli už připraveni. Po jeho úvodní formuli - Zlato, já vidím zlato - se neočekávaně zvedl poblíž vstupního otvoru kupé pořízek s lopatovitými rukama a podezřele rozpláclym nosem a rázně usadil nadšeného "zlato-kopa" vskutku nepěkným oslovením. Vulgárním oslovením. Řekl bych až zatraceně urážlivým oslovením. Ptáte se, jakého výrazu onen nezdvořák použil? Vlastně to nebylo ani příliš rozvité souvětí. Pouze dvě slova. Ano, dvě odpuzující, hnusná slova - "Kušuj, neřáde!!" Toto necitelně zvolené ohodnocení Madova srdečného herního projevu /spojené mimochodem se sérií úderů na solar plexus, bradu, nos a další citlivá místa/, zvrátilo zásadním způsobem následný průběh "Zlaté horečky".

"Ty náš malej chudáčku, kam tě ten hnusák ještě praštil??" chlácholila o pět minut později všechna tři děvčata ztřískanou trosku příčně pruhovaného svalstva a kostí, svíjející se před nimi na sedadle. "Ještě šem - do nošánku..." lkal životem zdeptaný Mad. "Raubíř jeden!" "Hrubíán!!" "Hulvát!!!" rozhořčovala se z hloubi duše všechna děvčata. "Poďte holky, puďem tam a ukážeme mu, zač je toho loket!" "Jo - řeknem mu, co si o něm myslíme... že ho totiž vůbec nemáme rády..." "Ano, vmetem mu do tváře, že hoprostě nemilujeme! To bude pro něj ta pravá pohana!" - "A kdo še o mě bude štarat, až váš taky žmlá-

tí?" zaskučel Maď. "Pravda..." děla starostlivě Jahůdka, "nemůžeme teď opustit našeho pacienta." A u toho nakonec zůstalo.

"Mimochodem, Maďe, kolikpak jsi vlastně získal celkově bodíků ve "Zlaté horečce?" otázala se úlisně Borůvka potom, co z roztroušených svalů a kostí uplácali opět Maďa - člověka. "Asi tak 40, že jo, paní soudkyně?" obrátil se tázaný na Brusinku. "Ha -, vítězství!" zajásala Borůvka. "Já totiž sesbírala 54 zlatejch štychů! - A teď schválně zkus hádat, jakou výhru jsem si na tebe vymyslela." triumfovala vítězná močnost. "Ať ukradne průvodčí kleštičky a procvakne s nima ucho nejbližšímu výpravčímu!" radila Brusinka. "Ať se svlíkne do naha a přezpívá v jídelně" "Když mě brali za vojáčka, stříhali mě do hola!!" vyžívala se v chlípných návrzích Jahůdka. "Kdepak, holky, to by se z toho dostal moc lacino."

Nakonec Maď nemusel znásilňovat výpravčího, ani budit veřejné vlakové pohoršení. Vyvázl dokonce docela fešácky. O víkendu musel tenkrát doprovázet naši dívčí trojici na jejích cestách po vlastech českých a hrát jim na přání, kdykoliv si zamanuly. U táborového ohně, při broděni horskou bystřinou či před veřejným dámským záchodem /a pěkně nahlas, hochu, ať je tě vevnitř slyšet!/ - a vám, moji milí posluchači či čtenáři, mohu "Zlatou horečku" plně doporučit. Je to hra, s níž se nezapomenutelně pobavíte. Zkuste a uhlídáte!

Maď

• SRUB •

"Jedem?" "No proč bychom nejeli?" odpověděl Bask Rumcajsovi v Mostě na nádraží. A tak se jelo na srub ve Vlčím údolí.

V Blíževedlech vytáhl Bask pláněk. "Hele, Bobo nám nakreslil mapku, tak bychom tam měli trefit, ne? Musíme ale dojít na náskou chmelnici." Tam jsme za deset minut, já už jsem tady už jednou byl", opáčil na to Rumcajs a vyrazil rázným krokem vpřed. Minulo třicet minut a chmelnice nikde. "No přece ji nezbourali! Vždyť tu ještě minulej rok stála!" kroutil Rumcajs nechápavě hlavou a svítil baterkou přes tmu, mlhu a déšť do polí. "To toho uvidíme" bručel kamarád a šlapal za ním. "Hele, tady to asi nebude, Basku, musíme se vrátit." Vrátili se jednou, dvakrát, čtyřikrát... "Já se na to můžu vykašlat," říkal si, "deset minut a zatím tady šlapem už tři hodiny a nikde nic".

Jediný srub, který jsme potkali, byla zastávka ČSAD, a tak jsme tu noc místo v chajdě sroubený spali v chajdě betonový a ráno nás místo ptactva a lesní zvěře probudil dav lidí, ženoucích se do práce.

Jen tak mimochodem, ta chmelnice byla o 1kilometr níž. Stačilo jen jít po té správný výpadovce z těch dvou, co tam vedly.

Rumcajs

• SATIRA DNEŠNÍCH DNŮ (STUDENTSKÝ ŽALM) •

Ach má milá nemáš zdání
jak těžko se nám shání
dobré zaměstnání!

Piplín

• OPILCŮV LAMENT •

Je to v kopru.

Svázali mi ruce vodkou
kamarádi moji věrní.

Nemám lepru
jak ubožáci v Motýlkovi,
lidé sdělní.

A přesto mi uhnívá charakter.

Piplín

• PŘÍBLÍŽENÍ •

Vracím se znovu do podzimu,
za mnou zhasíná léto,
přede mnou plápolá podzimní den,
studenému větru zpívám písničku,
o lidech, o trní, o všem,
za čím chodím ven.

Domov je cítit vůní zoraného pole,
najdu v něm hejno loučících se ptáků,
hliněné střepy,
pro jejich štěstí,
smutnou slunečnici,
i jemná chrastítka
polního máku.

Mauglí

• ZABAH •

Podivné nejistoty
a zmítající se vůně
Nehybnost rozpuků
Signály času a prostoru

Dubnový teplý večer
Ve městě s oparem smogu
Neklid a pohled
Do korun s blikajícími ostrůvky

Větvemi smyslů
Sahá sem les
Toužím
Znovu se nadechnout
Bolestná rozervanost
Jak v patnácti
Nesmělá náruč

Chtěl bych pevně stisknout
Ruku všem tvorům
Souznít
A slyšet to přelévání
Ve světle
Tmavém světle noci
Poslední lampičky zhaset

Mizivé tečky
Stíny osudů
Čím mi to voníte
Bolestně jak kdysi

Řešetlák

• HIP - HOP •

Vlak loudavě dorazil na nádraží a definitivně se zastavil. Vylezli jsme ven, hodili na záda šesky a hurá do kopce přes viadukt, pak lesem proti proudu potoka, přes louku, po svážnici, jeden sešup dolů a jsme na místě. Shazujeme ze zad náklad a obhlížíme srub. Všechno v pořádku, nikdo tu neúřadoval.

Po té, co jsme se uhníždili, se venku rozhořel oheň. Něco málo se zpívá a hlavně se povídá. Vždyť se toho tolik změnilo, za půl roku se najde novinek!

Najednou jsem si uvědomil, že je na nich něco nového, něco co nebylo, nějaká drobnůstka či co. Zapnul jsem všechny detektory a pátral jsem, co to asi může být. Medvědice je ostříhaná, Iva blondatější, Pepe se nezměnil, ale to není ono. Chvilí jsem ještě namáhal mozek a pak mě to uhořelo do očí. Domovenky! Mají společné domovenky! Hnědá luneta s oranžovým okrajem, dvěma žlutými zajíci a nápisem HIP HOP. Proč zajíci a tahle dvě slova? Ať jsem pátral v paměti jak jsem pátral, nemohl jsem si vzpomenout na nic, co by se k tomuto vztahovalo.

Jelikož jsem člověk zvědavý a co mi jednou vleze do hlavy, to nepustím dřív, než tomu přijdu na kloub, tak jsem se zeptal. To jsem neměl dělat! Kamarádům se blýsklo v očích, na rtech zahrál potutelný úsměv a s naprostým klidem mi sdělili, že je to podle jedné hádanky. Ještě jsem to mohl zastavit, ale já jsem se, já blbec, zeptal, podle jaké. Iva se dala slyšet, že tato hádanka je zcela jednoduchá.

"Dobře poslouchej!" odmlčela se na chvíli a pak procítěně, s nevšední profesionalitou, pronesla:

"Jde jeden zajíc hip hop, jde druhý zajíc hip hop. Kam jdou?"

Chvilí jsem se na ni nechápavě díval, ba přímo zíral, a pak ze mě vypadlo velké moudro.

"To je nějaká blbost, ne?"

Odpovědí mi byl úsměv Medvědice a rovněž procítěně proneseno:

"Jde jeden zajíc hip hop, jde druhý zajíc hip hop. Kam jdou?"

Obrátil jsem se na Pepeho. Jen se usmál a řekl:

"Jde jeden zajíc hip hop, jde druhý zajíc hip hop. Kam jdou?"

Připadalo mi, že se zbláznili. Na cokoli odpovídali. "Jde jeden zajíc..." Naráželi jsme si s klukama hlavy, mozkové závity pracovaly na plné obrátky. Kam jdou? Kam jdou? Kam?!

"Na pekáč!"

"Přes pole!"

"K hajnému!"

"Do lesa!"

Nic. Žádná odpověď se jim nelíbila.

"Oni nám nerozumí!" nešťastně prohlásila Iva.

"Překládám", dodala Medvědice a pokračovala: "Ide jeden zajac hip hop, ide druhý zajac hip hop. Kam idú?"

Trapné ticho. v očích se nám začalo blýskat a zuby skřípaly.

"Do nebe!"

"Do ledničky!"

"Do masny!"

"Na porážku!"

"Za sebou!"

"Neptám se jak jdou, ale kam jdou!" Jejich naprosto klidné tváře, umírněné pohyby a profesionální úsměvy nás pomalu začaly vyvádět z míry. Ale stále jsme ještě nechápali. Ke slovu přišel další překlad:

"Idjot pĕrvoj zajac gip gop. Idjot vtaroj zajac gip gop. Kudá oní idút?"

Ruce se mi sevřely v pěst, před očima se mi vytvořila rudá kola a v hlavě jsem začínal mít temno. Kamarádi natom nebyli o moc líp. Snažili jsme se změnit téma rozhovoru, ale ti tři se svými zajíci nám nahlodávali mozek neúnavně, bez zastavení, bez chvíle odpočinku. •

"Na to neexistuje odpověď!" dali jsme se slyšet. Po sté nám sdělili, že odpověď je zcela logická a primitivní. Leč naše logické odpovědi se jim jevily zcela nelogickými.

"Za zaječicí!"

"NE!!"

"Do hospody!"

"NE!!!"

"Do prd...!!!"

"Nebud sprostý, naši zajíci jsou slušně vychovaní!"

Zdalo se mi, že na každou naši odpověď už dopředu vrtí záporně hlavou.

"Ty to víš, vidím ti to na očích, máš to na jazyku!" ujišťovala mě Iva.

"Tak to řekni, nestyď se!" přisadil si Pepe.

"Budeme muset zintenzívnit své úsilí," dodala Medvědice, vida

můj zounfalý výraz. A začalo rodeo. Zepředu Iva, tprava Medvědice, zleva Pepe. Překřikovali se, zající mi lítali kolem hlavy, usmívali se a nadšeně deptali můj mozek. Zašlapávali každou možnou odpověď, zadusili každou jiskřičku poznání, ale za to rozdmýchávali plameny ohně, ve kterém se vařila moje krev a trpělivost.

"Dejte mi pokoj!!"

"Ještě chvilku a už to řekne!" nadšeně poskočila Iva, přidala zajíců na počtu, rychlosti i decibelech. V hlavě jsem měl dutě prázdno, před očima hmlisto, klouby na rukou mi zbělely. Začal jsem hledat vhodný předmět, kámen, klacek, cokoliv, čím bych je mohl umlčet... Dva mě držte, nebo jich tři, pět, pokopu! To se nedá vydržet! Já se z toho zblázním! Ještě chvíli a neručím za sebe! Z pusy mi unikaly nelidské skřeky.

"Ten má ale výdrž!" konstatovala s obdivem v hlase Iva

"Jdete mi na nervy!!!" vypěnil jsem. Ticho. Nevinné pohledy tří mučitelů a ještě nevinnější otázka:

" M Y ? ! "

Po dvou hodinách trápení jsem musel uznat, že odpověď je zcela prostá a primitivní. A neříkejte, že tuhle hádanku neznáte. Moc rád vás ji v tomto případě naučím.

Medvědice

• KRÁTKÁ VUNĚ ŠTĚSTÍ •

Měl jsem v dlani perlu
na malou chvílku.
Zmizela ve vlnách, v čase
spadla do popílku.

Smála se na svět,
na mne se smála.
Trošku se bála
jak hleděla z lastury.

Modrá, třpytná duha
v prstech chladí.
Jen blíž, žár a paprsek
víc mne nepohladí.

Byl jsem boháč
jen na pár okamžiků.
Oh, srdce hoří
a je po všem v mžiku.

Měl jsem šťasten
perličku malebnou.
Po dlani tančila,
skočila, zmizela.

Spadla mi do tůně
do stříbrné náruče.
Je blízko i daleko,
srdce už netluče
a voda teče, teče, teče...

Piplín

• ZAVUZLOVANÉ TKANÍČKY •

Zase jsem se jednou vypravila ven. Bylo nádherně, první vločky sněhu se snášely tiše, neslyšně, a něžně pokrývaly krajinu měkkým, bílým koberečkem. Nebe bylo ocelově šedé a moje nálada byla modrá, spíše slavnostní, než veselá.

Pod nohama mi šustilo podzimní listí, ojíněné prvními vločkami, moje kanady ho rozhrnovaly a odhazovaly v pravidelném rytmu z cesty. To zlatohnědé, hlínou vonící listí mě přitahovalo a lákalo - mám tenhle šustivý doprovod ráda.

Na zádech mě tížil batoh a já jsem do sebe vtahovala rozšířenýma očima, srdcem, plícemi, celým tělem krásy zimní, šerící se krajiny. Teprve po chvíli jsem začala vnímat, jak se obzor zužuje - moc už toho vidět není. To je ta pravá chvíle k tomu, abych se "uhníždila". "Bleška" - známé útočiště trampů - byla nedaleko a tak jsem k ní zamířila.

Shodila jsem batoh a nachystala jsem si "spalov". Taky něco k jídlu. Po konzumaci studené konzervy s chlebem se do mě dala zima. Vždyť je začátek prosince a začíná pěkně přituhovat. Třepala jsem se, zuby cvakaly SOS stále větší rychlostí. Chtělo by to oheň a teplý čaj a taky někoho, s kým by si člověk popovídal. Ale vstávat se mi nechtělo.

Rozhodla jsem se, až když byla téměř tma. Nebylo vidět skoro na krok a já s hrůzou zjistila, že baterka asi zůstala v pokoji na stole. Sesbírat dřevo v okolí "Blešky" a ještě k tomu potmě - to je slušný výkon. V žádném případě mi už zima nebyla, ale nohy jsem měla obité o kameny a pařezy a obličej ošviháný větve-mi.

Donesla jsem k ohništi poslední náruč dřeva, když se za mnou ozvalo dvojhlásné: "Ahoj! Máš tu ještě místo pro dva?" Odpověděla jsem jim na pozdrav a řekla, že místa je tu dost. S překvapením ten delší stín konstatoval: "Vždyť je to holka!?" Menší namítl: "No a co? Myslíš, že se neumí o sebe postarat?"

Touhle řečnickou otázkou získal mé sympatie. Snažila jsem se rozdělat oheň. Občas něco bliklo, jinak nic. Ten delší stín se posměšně zeptal: "Ty máš vojenské cvičení?" Stiskla jsem rty a neřekla ani slovo. Krev se mi pomalu začínala vařit. "Ukaž!" řekl ten druhý a vzal mi zápalky. "Tohle do rukou dětem nepatří", rýpnul si. Už už jsem chtěla říct něco štiplavého, ale oheň vese-

le zapraskal a okolí se vylouplo ze tmy.

Podívali jsme se po sobě. Ten větší byl tmavovlasý, moc hezký kluk, ten menší byl blondák, nic moc a navíc menší než já. Odhadem jim mohlo být tak něco mezi patnácti a dvaceti lety. Oběma. Prohlíželi si mě až moc okatě a to se mi nelíbilo.

Zamračila jsem se a chtěla jsem jít pro vodu. "Dovoliš?" zastavil mě ten blondáček a vzal mi ešus z ruky - pro vodu došel sám.

Mezi tím ten tmavý sondoval; kde se tu беру a tak. Odpovídala jsem mu tak na půl pusy, nejčastěji ano - ne. Pak ho to přestalo bavit a šel jim nachystat spaní. "Nebude ti vadit, že se utáboříme hned vedle tebe?" - optal se mě. Zavrtěla jsem hlavou ve chvíli, kdy nás ten druhý zval k večeři.

Pozvání na večeři jsem odmítla, jen jsem se napila trošku čaje. Sedla jsem si na spacák, abych si sundala boty a mohla zalehnout. Jenže ouha. Kanady nešly rozvázat. Mé staré tkaničky se prostě roztřepily. Čím více jsem se je snažila rozvázat, tím více byly zauzlované. Namáhala jsem se, tahala jsem za každou nitku, která jen trochu napovídala, že to půjde rozvázat. Pomalu jsem se dopalovala. Přestala jsem uvažovat, jak z té šmodrchanice ven a tahala jsem za všechny konce, které mi přišly pod ruku. Vzteky jsem pěníla, v duchu jsem už nadávala. Byla jsem zaujatá rozvazováním gordického uzlu, tak jsem si ani nevšimla, že mě oba už delší dobu pozorují a dobře se baví.

Ten menší, blondatý kluk sáhl do kapsy, vytáhl nůž - nebyl zrovna malý - a přiblížil se ke mně. Hrklo ve mně jak ve starých pendlovkách. Ale on se jen ohnul a jediným řezem mě zbavil starostí, ale i tkaniček.

Dívala jsem se nechápavě; jak se beze slova otáčí a jde ke své krosně. Vytáhl z boční kapsy nové tkaničky, podal mi je a šokoval mě otázkou: "Nedala bys mi adresu?"

Tenhle vandr jsem už nebyla sama. Bylo nám veselo, Krtkova mandolína a Méřova kytara nemlčely ani u jednoho ohně. Blondatý Medvěd, vždycky galantní i ve svých kousavých poznámkách, Krtek - tmavovlasý krasavec, který si přád někoho dobíral - jedno jestli Tomáše nebo mě - a oba veselí, v dobré náladě, kamarádi, kteří, ač si jeden druhého dobírali, na sebe nedali dopustit.

Když jsme se v neděli vraceli, rozloučili jsme se na nádraží obvyklým AHOJ a každý šel svou cestou. Pustila jsem víkend z hlavy a plně jsem se věnovala škole. A pak přišel dopis. Ještě než jsem ho začala číst, vypadl z něho kousek roztřepené, zauzlované tkaničky. Na žádném vandru už jsem nebyla sama. Ti dva jsou moc fajn.

A ve třech je lépe v dešti i na sluníčku.

Medvědice

• SEBEVRAH •

Ticho.

Na dlaždicích rudé obrázky,

beze. smyslu,

beze. stylu,

jen tak stékají k zemskému jádru.

Malíř leží na podlaze,

krev v umyvadle

vymačkaná z žil.

Ještě před chvílí dýchal, žil,

než vpustil život do kanálu.

Piplín

